

MERITIUS®

ADVOCATEN - AVOCATS

Verdienstelijk in recht

© Copyright MERITIUS® Gent

In dit nummer

Nieuwe 'straffe' uitspraak inzake beroepskosten.....1**Ad nutum afzetbaarheid sluit recht van verdediging uit.....1****Tegenbewijs ambtshalve aanslag vereist bewijskrachtige boekhouding.....2****In afwachting van themanieuwsbrief omtrent de WCO ...2****Ook Bergen vlotjes akkoord met 'verdacht' vruchtgebruik..... 3****'Huurwaarde' van uw vakantieverblijf 3****Waardering van aandelen blijft voor discussies zorgen 4****Quasi-inbreng en belasting van stopzettingmeerwaarden.....4****Nieuwe 'straffe' uitspraak inzake beroepskosten**

Luc STOLLE

Een vennootschap verhuurt een deel van een woning, *in casu* een zgn. bedrijfswoning, aan een zustervenootschap. Een ander deel wordt ter beschikking gesteld van de bestuurders.

Wanneer de fiscus de kosten met betrekking tot de woning verwerpt, wijst de belastingplichtige erop dat zij een handelsvennootschap is en dat het verhuren van onroerende goederen is ingeschreven in haar maatschappelijk doel.

De fiscus is daarentegen van mening dat uit de omstandigheid dat een handelsvennootschap is opgericht met het oog op een winstgevende bezigheid, niet kan worden afgeleid dat al haar uitgaven van haar brutowinst mogen worden afgetrokken. Uitgaven kunnen enkel als aftrekbaar beroepskosten worden beschouwd als ze inherent zijn aan de uitoefening van het beroep.

Aangezien het om een vennootschap gaat, betekent dit dat ze betrekking moeten hebben op haar maatschappelijke activiteit.

Het Hof volgt de fiscus. Hoewel het verhuren en het ter beschikking stellen van een deel van de bedrijfswoning "in principe" behoort tot haar statutair doel, oordeelt het Hof dat het enkel gaat om een fiscale constructie die eenmalig is en duidelijk is opgezet om de belastbare grondslag te verminderen. Daarmee lijkt het Hof te stellen dat dergelijke eenmalige handeling niet als een beroepsactiviteit kan worden aangemerkt en dat de daarmee verband houdende uitgaven ook geen aftrekbaar beroepskosten zijn.

Gent 9 november 2010

Ad nutum afzetbaarheid sluit recht van verdediging uit

Luc STOLLE

Een bestuurder van een NV is *ad nutum* afzetbaar (art. 518 W.Venn.). Dit betekent dat de algemene vergadering, beslissend bij gewone meerderheid, te allen tijde en zonder enige motivering kan beslissen de bestuurder te ontslaan. Het bestuursmandaat kan m.a.w. te allen tijde worden herroepen, ongeacht het beleid of het gedrag van de bestuurder.

De regel van de *ad nutum*-afzetbaarheid is, zeker voor wat betreft de bestuurder van een NV, van openbare orde. Dit impliceert dat van dit principe niet kan worden afgeweken in een voorafgaand afgesloten overeenkomst tussen de vennootschap en de bestuurder. Zo kan de bestuurder niet de naleving van een opzeggingstermijn of betaling van een vervangende opzeggingsvergoeding vorderen, zelfs indien

zulks is bedongen in een overeenkomst tussen de vennootschap en hemzelf.

De bestuurder baseerde de onrechtmatigheid van het ontslag dan maar op de onregelmatige samenroeping van de algemene vergadering. Die was gehouden zonder bijeenroeping. Evenmin was hij op de vergadering gehoord.

Het Hof stelde evenwel vast dat alle aandeelhouders aanwezig en/of vertegenwoordigd waren en dat niemand bezwaar maakte tegen de afwezigheid van een formele bijeenroeping, noch tegen de agenda. Er is dan ook niets fout met de ontslagbeslissing. Evenmin is, gezien de *ad nutum* afzetbaarheid, het feit dat de bestuurder niet de kans kreeg zich te verdedigen, als een onregelmatigheid te aanzien.

Brussel 7 december 2010

MERITIUS
ADVOCATEN - AVOCATS

Er kan slechts sprake zijn van een bewijskrachtige boekhouding wanneer een objectieve controle van de voorgelegde stukken mogelijk is. De belastingplichtige moet ervoor zorgen dat hij – binnen de perken van het mogelijke en het redelijke – voldoende elementen voorlegt “waarmee hij een kritische buitenstaander kan overtuigen dat de boekhouding waarheidsgetrouw is zonder dat die buitenstaander verplicht moet worden om de belastingplichtige zomaar op zijn woord te geloven”.

Tegenbewijs ambtshalve aanslag vereist bewijskrachtige boekhouding

Luc STOLLE

Door hun aanslepende ruzie zijn de zaakvoerders/echtgenoten er niet in geslaagd een tijdige aangifte voor hun vennootschap te doen. Aldus vestigde de administratie een ambtshalve aanslag: zij stelde de vermoede belastbare inkomsten vast op basis van de weinig concrete gegevens waarover ze beschikte, zich daarbij steunende op de belastbare minima die de Koning in uitvoering van art. 342 § 3 WIB 92 heeft vastgelegd (art. 182 KB/WIB 92). De vennootschap poogt de ambtshalve aanslag te weerleggen door het bewijs te leveren van het juiste bedrag van de belastbare inkomsten (art. 352 WIB 92), doch zij weet de Brugse fiscale rechter niet te overtuigen van het juiste bedrag van haar belastbare inkomsten.

Interessant in dit vonnis is de wijze waarop de rechtbank omschrijft wat zij verstaat onder een bewijskrachtige boekhouding: opdat een boekhouding op fiscaal vlak bewijskrachtig zou zijn, is volgens de rechter niet vereist dat de boekhouding aan alle eisen van de boekhoudwetgeving beantwoordt. Het volstaat dat de boekhouding volledig is en voldoende waarborgen van juist-

heid biedt. Een boekhouding is bewijskrachtig als ze een voldoende samenhangend geheel vormt en de mogelijkheid geeft om na te gaan dat de geboekte cijfers overeenkomen met de werkelijkheid en door geschriften gestaafd zijn. Er zal dus slechts sprake zijn van een bewijskrachtige boekhouding wanneer een objectieve controle van de voorgelegde stukken mogelijk is. De belastingplichtige moet ervoor zorgen dat hij – binnen de perken van het mogelijke en het redelijke – voldoende elementen voorlegt “waarmee hij een kritische buitenstaander kan overtuigen dat de boekhouding waarheidsgetrouw is zonder dat die buitenstaander verplicht moet worden om de belastingplichtige zomaar op zijn woord te geloven”. In het voorliggende geval is de rechtbank van oordeel dat de voorgelegde boekhoudkundige afrekening die geruime tijd na het afsluiten van het boekjaar werd opgesteld, onvoldoende waarborgen van juistheid biedt. Een dergelijke boekhouding kan niet het vereiste tegenbewijs leveren om de ambtshalve aanslag te ontcrachten.

Rb. Brugge 11 oktober 2010

In afwachting van thema-nieuwsbrief omtrent de WCO ...

Didier BAECKE

De Wet Continuïteit Ondernemingen (WCO) heeft als doel de continuïteit van een onderneming of van haar activiteiten geheel of gedeeltelijk, onder toezicht van de gedelegeerd rechter, te bewaren. Daarbij wordt algemeen aangenomen dat zelfs een onderneming die in virtuele staat van faillissement verkeert de toepassing van de gerechtelijke reorganisatie kan vragen en een termijn van opschorting (bescherming tegen acties van schuldeisers) kan worden toegestaan. In een eerste vonnis van 17 januari 2011 oordeelde de handelsrechter te Nijvel dat de toepassing van de WCO echter niet tot gevolg kan hebben dat een bedrijf dat zich in virtuele staat van faillissement bevindt en er bovendien niet in zal slagen binnen een redelijke termijn zijn vooropgestelde doelen te bereiken, op de been wordt gehouden door middel van een kunstmatig krea-

diet (*in casu* o.m. het niet-betalen van de RSZ sinds meer dan zes maanden).

In een tweede vonnis van dezelfde dag oordeelde dezelfde rechter over de homologatie van een herstelplan dat door de schuldeisers was goedgekeurd. De rechter oordeelde dat hij krachtens art. 55 WCO de homologatie van het reorganisatieplan kan weigeren ingeval de door de WCO opgelegde vormelijkheden niet zijn nageleefd. Dit is het geval wanneer de schuldenaar geen activiteit meer heeft en zal hebben (art. 16), wanneer het plan geen precieze aanduiding geeft van de betalingstermijnen (art. 49) en wanneer de uitvoeringstermijn van het plan vijf jaar zou kunnen overschrijden (art. 52).

Kh. Nijvel 17 januari 2011

Het feit dat de vennootschap door de gratis terbeschikkingstelling van het onroerend goed aan zijn bedrijfsleider een voordeel verstrekt, kan geen beletsel zijn om alle kosten die met het zakelijk recht verband houden als aftrekbare beroepskosten te aanvaarden.

Ook Bergen vlotjes akkoord met 'verdacht' vruchtgebruik

Luc STOLLE

In de vorige nieuwsbrief hadden we het op deze plaats over de tolerante houding van de fiscale rechter m.b.t. een nogal "verregaande" vruchtgebruikconstructies. Wel, ook voor de fiscale rechter te Bergen passeerde een door de fiscus "verdacht" genoemde constructie vrij vlotjes.

Het feit dat het onroerend goed waarvan de vennootschap het tijdelijk vruchtgebruik heeft verworven gedeeltelijk voor privédoeleinden gebruikt wordt, belet geenszins dat de vennootschap alle uitgaven die betrekking hebben op de verwerving van het onroerend goed als beroepskosten in aftrek brengt. Volgens de rechtbank kaderen de uitgaven voor de verwerving van het (tijdelijk) zakelijk recht op het onroerend goed binnen het maatschappelijk doel van de vennootschap. De verwerving van het vruchtgebruik heeft de vennootschap immers in staat gesteld om haar voornaamste exploitatiezetel binnen het onroerend goed te vestigen. Het gedeeltelijk gebruik van het onroerend goed voor privédoeleinden belet niet dat de terbeschikkingstelling aan de zaakvoerder en zijn familie kadert binnen het maatschappelijk doel van de vennootschap.

Ook het verlenen van voordelen aan de bedrijfsleider houdt verband met de realisatie van het maatschappelijk doel.

Volgens de rechtbank mag de administratie zich niet uitspreken over de opportuniteit van de uitgaven die een vennootschap doet. Het feit dat de vennootschap door de gratis terbeschikkingstelling van het onroerend goed aan zijn bedrijfsleider een voordeel verstrekt, kan geen beletsel zijn om alle kosten die met het zakelijk recht verband houden als aftrekbare beroepskosten te aanvaarden. De werkwijze van de vennootschap kan dus niet afgedaan worden als een artificiële constructie ("*un montage immobilier suspect*") die haar zou beletten om de uitgaven die met de verwerving van het vruchtgebruik verband houden in aftrek te brengen.

De rechtbank beslist dat alle uitgaven die de vennootschap heeft gedaan voor de verwerving van het zakelijk recht (vruchtgebruik) op het onroerend goed, voldoen aan de voorwaarden van artikel 49 WIB 92 en dus als beroepskosten aftrekbaar zijn.

Rb. Bergen 15 november 2010

'Huurwaarde' van uw vakantieverblijf

Philippe VANDEN POEL

Niet-verhuurde buitenlandse onroerende goederen van een Belgische belastingplichtige moeten in de aangifte worden aangegeven voor hun 'huurwaarde' (art. 7 §1,1°b WIB 92). Vaak stelt zich de vraag hoe deze 'huurwaarde' moet worden vastgesteld. Deze discussie was aan de orde voor de Antwerpse fiscale rechtbank: het betrof de huurwaarde van een in Frankrijk gelegen vakantiewoning.

De taxatie-ambtenaar had de bruto huurwaarde bepaald op basis van de gemiddelde jaarlijkse huurprijs van vier soortgelijke vakantiewoningen in dezelfde streek. De belastingplichtige maakte evenwel bezwaar, stellende dat er rekening moest worden gehouden met het Frans kadastraal inkomen en met de verklaringen van de plaatselijke burgemeester en een plaatselijk immobiliënkantoor. Behoudens een aantal opmerkingen betreffende verschillende huurprijzen tijdens en buiten het vakantie seizoen, had de

fiscus de argumenten van de belastingplichtige naast zich neergelegd.

Aldus was de belastingplichtige naar de rechtbank gestapt waar hij de willekeur aankloeg waarmee de huurwaarde was vastgesteld.

De fiscale rechtbank te Antwerpen volgt de belastingplichtige evenwel niet. De brutohuurwaarde is de gemiddelde jaarlijkse brutohuur die men, ingeval van verhuring, gedurende het belastbare tijdperk, volgens de gebruiken van het land en de ligging van de goederen, had kunnen verkrijgen. De berekening van de fiscus was dus correct. De rechtbank voegt daaraan toe dat het Frans kadastraal inkomen geenszins overeenstemt met de 'huurwaarde' en dat loutere verklaringen van een lokale burgemeester en zgn. immobiliëxpert geen afbreuk doen aan de door de administratie terecht vastgestelde brutohuurwaarde.

Rb. Antwerpen 17 november 2010

MERITIUS
ADVOCATEN - AVOCATS

Het Hof oordeelde dat de prijs van de aandelen moet worden geraamd op het tijdstip waarop de rechter de overdracht ervan beveelt, aangezien het recht op betaling van de prijs van de aandelen ontstaat op het tijdstip van de eigendomsoverdracht ervan (art. 334 en 338 lid 1 W.Venn.).

Waardering van aandelen blijft voor discussies zorgen

Didier BAECKE

Het Hof van Cassatie velde recent een arrest inzake de prijsbepaling van de aandelen na toekenning van de uitsluitingsvordering. Het Hof oordeelde dat de prijs van de aandelen moet worden geraamd op het tijdstip waarop de rechter de overdracht ervan beveelt, aangezien het recht op betaling van de prijs van de aandelen ontstaat op het tijdstip van de eigendomsoverdracht ervan (art. 334 en 338 lid 1 W.Venn.). De lagere rechtspraak stelde de peildatum vaak vast op de datum van de dagvaarding, of op de da-

tum waarop het geschil was ontstaan.

Het Hof van Cassatie stelde bovendien dat de waardering van aandelen moet gebeuren met het oog op continuïteit. Daarbij mag geen rekening worden gehouden met de invloed van het gedrag van de partijen op de toestand die tot het instellen van de vordering heeft geleid en op de daaropvolgende heropleving van de vennootschap.

Cass. 9 december 2010

Quasi-inbreng en belasting van stopzettingsmeerwaarden

Luc STOLLE

De Gentse fiscale rechter moest beslissen omtrent het moment van belastbaarheid van stopzettingsmeerwaarden (art. 28, 1° WIB 92) in geval van een quasi-inbreng van een handelsfonds. De belastingplichtige wenst belast te worden op de datum dat de verkoopovereenkomst tussen hemzelf en de koper is afgesloten. De fiscus meent dat de goedkeuring van de verrichting door de algemene vergadering in aanmerking moet worden genomen (art. 220 & 222 W.Venn.). De rechter oordeelt dat de belastbaarheid van vrijwillig verwezenlijkte stopzettingsmeerwaarden ontstaat op de datum waarop de schuldvordering

een zeker en vaststaand karakter heeft gekregen, wat pas gebeurt op het moment van de goedkeuring door de algemene vergadering van de verkrijgende vennootschap. Deze regel is van dwingend recht zodat de partijen daarvan niet bij overeenkomst kunnen afwijken. Pas door die goedkeuring, op basis van de verslagen van de zaakvoerder en de revisor, wordt de verkrijging van de quasi-inbreng definitief. Tot zolang is de verkrijging opgeschort en de schuldvordering van de overlater dus onzeker.

Gent 21 september 2010

Onze kantoren

MERITIUS® GENT

Martelaarslaan 402 - 9000 Gent
Tel. +32 (0)9 269 70 70 - Fax +32 (0)9 269 70 71
info.gent@meritius.be

MERITIUS® BRUXELLES

Georges Henrilaan 431 - 1200 Bruxelles
Tel. +32 (0)2 735 91 56 - Fax +32 (0)2 734 35 00
info.brussels@meritius.be

MERITIUS® MONS

Rue Ste Gertrude 1 - 7070 Le Roeulx
Tel. +32 (0)64 66 50 12 - Fax +32 (0)64 67 60 93
info.mons@meritius.be

MERITIUS® NAMUR

Avenue Cardinal Mercier 46 - 5000 Namur
Tel. +32 (0)81 74 42 04 - Fax +32 (0)81 74 42 07
info.namur@meritius.be

MERITIUS® ANTWERPEN

Jules Moretuslei 374-376 - 2610 Antwerpen
Tel. +32 (0)3 825 55 00 - Fax +32 (0)3 825 56 00
info.antwerpen@meritius.be

Bezoek ook onze website: <http://www.meritius.be>

MERITIUS is a member of **CYRUS ROSS INTERNATIONAL EEIG**

With member offices in Austria, Belgium, Bulgaria, Denmark, Finland, France, Germany, Great Britain, Ireland, Italy, Luxembourg, Netherlands, Norway, Portugal, Spain, Sweden, Switzerland

www.cyrusross.com